

Kolekcjonerka (La collectionneuse)

Reżyseria: Eric Rohmer

Scenariusz: Eric Rohmer

Zdjęcia: Nestor Almendros

Muzyka: Blossom Toes i Giorgio Gomelsky

Wykonawcy: Patrick Bauchau, Haydee Politoff, Daniel Pommereulle i inni.

Premiera: 1967 rok

Kolekcjonerka to pierwszy znaczący film z cyklu „Sześciu opowieści moralnych”. Na festiwalu w Berlinie otrzymał Srebrnego Lwa. Schemat jest taki, jak w całym cyklu. Niejednoznaczna, tworząca się relacja mężczyzny i kobiety, z której w końcu mężczyzna wycofuje się. Dodatkowo cała akcja toczy się w pewnego rodzaju trójkącie (żeby nie imputować, że w wielokącie).

Film kręony jest w zasadzie jako relacja głównego bohatera, Adriena, wzmocniona jego refleksjami osobistymi, ale w rzeczywistości jest to raport czterdziestosiedmioletniego reżysera o obyczajach i upodobaniach młodzieży z klasy średniej (czym Rohmer był bardzo zainteresowany).

Eric Rohmer przygląda się zmienności rzeczy i roli przypadku, koncentruje swoje obserwacje wokół wątku podejmowania decyzji i przyczyn takich a nie innych wyborów. Obserwacje zewnętrzne konfrontuje z opisami ukrytych zamiarów i stanów ducha bohaterów. Długie płynne ujęcia umiejscawiają postacie i ich relacje w określonej przestrzeni.

Mimo że dla Rohmera ważniejsze są dialogi niż technika filmowania (i który na dodatek nie lubi zbliżeń), nie można pominąć wybitnej pracy operatorskiej Nestora Almendrosa. Wykazał perfekcję w filmowaniu w naturalnym oświetleniu, nawet scen nocnych (film był niskonakładowy i jak twierdził zmusił go do tego brak sprzętu oświetleniowego). Szczególną wartość artystyczną ma czysta prostota plenerowych fotografii, mistrzowska umiejętność wykorzystania światła oświetlającego twarze i plenery.

W warstwie dźwiękowej dominują naturalne dźwięki. Muzyka, jako taka, pojawia się bodajże trzykrotnie: fragmenty muzyki zespołu Blossom Toes (brytyjska grupa rocka psychodelicznego) i fragment z antologii muzyki orientalnej - tu muzyka buddyjska Tybet III.

Jako ciekawostkę można dodać fakt, że przy realizacji tego filmu zużyto niewiarygodnie małą ilość taśmy filmowej (ok. 4000 m). Udało się to zrobić poprzez bardzo dobre przygotowanie aktorów podczas prób, co pozwoliło prawie nie powtarzać ujęć (ten styl pracy wykorzystał duet Rohmer – Almendros w kolejnych filmach).

Dodatkowe informacje:

1. Chronologicznie *Kolekcjonerka* jest trzecim filmem w cyklu Sześć opowieści moralnych, ale oznaczona jest jako czwarta. Według zamierzeń Rohmera trzecim filmem w tym cyklu miała być *Moja noc u Maud*. Jednak film ten musiał poczekać na realizację (głównie ze względu na niedostępność w 1967 roku Jean-Louisa Trintignanta, a Rohmer zaplanował obsadzenie go w filmie *Moja noc u Maud*) i oznaczony jako trzeci, nakręcony został jako czwarty.

Podobnie później w cyklu *Opowieści czterech pór roku*, poszczególne sezony nie są kręcone po kolei – kolejność realizacji: wiosna, zima, lato, jesień.

2. W czołówce filmu i w opracowaniach podaje się, że rolę Sama grał Seymour Hertzberg, ale źródła francuskie podają, że to błąd, bo w rzeczywistości w filmie w roli Sama występuje Eugene Archer, były recenzent filmowy New York Timesa. Trudno określić, na ile wiarygodne są te informacje.

4. W filmie pojawia się Nestor Almendros oraz Donald Cammel (reżyser i scenarzysta). Wprowadzanie na ekran znanych postaci było częstą praktyką „Nowej Fali”. Widzieliśmy znane postacie choćby w *Cleo od 5 do 7* Agnes Vardy i w *Szczęściu* Jean-Luc Godarda.